

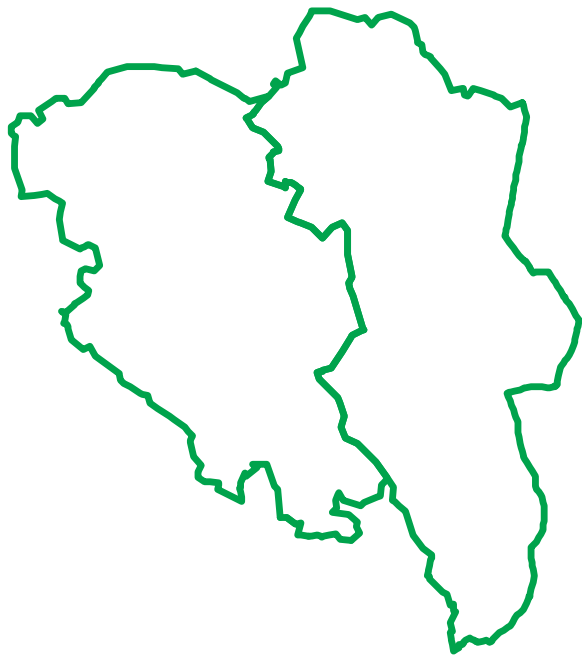
SIAMESISK

INNLANDET SOM MOTSTAND

Kunstbanken Hedmark Kunstsenter
Oppland Kunstsenter

02.11. - 29.12.2019
09.11. - 15.12.2019

«Alle de historiske fellestrekkene mellom Hedmark og Oppland gir en felles klangbunn, en rekke referanser og liknende kulturell forståelse. En skal ikke legge skjul på at et slik historisk fellesskap kan virke som en klam hånd over en, men i en globalisert verden er nettopp slike historiske fellesskap kime til en kulturell motstand også.»

Fra Bjørn Hatteruds utstillingstekst *Innlandet som motstand*

INNHOLDSFORTEGNELSE

SIAMESISK – Innlandet som motstand

5 Forord

8 Utstillingstekst av Bjørn Hatterud

Kunstnerne ved Kunstbanken Hedmark Kunstsenter

- 20 Marit Arnekleiv
- 22 Sylvia Denais
- 24 Ragnhild Enge
- 26 Johannes Engelsen Espedal
- 28 Rannveig Funderud
- 30 Anna Marie Sigmond Gudmundsdottir
- 32 Inger Holbø
- 34 Ansgar Ole Olsen
- 36 Liv Rygh
- 38 Anna Widén
- 40 Anna Charlott Österberg

Kunstnerne ved Oppland Kunstsenter

- 44 Hedda Roterud Amundsen
- 46 Kathrine Berg
- 48 Inga Blix
- 50 Morten Haugmo
- 52 Mailind Solvind Mjøen
- 54 Silje Eugenie Strande Øktner
- 56 Endre Aalrust

58 Program

59 Kontaktinformasjon

FORORD

SIAMESISK – Innlandet som motstand

I utstillingen *SIAMESISK – Innlandet som motstand* retter Kunstbanken Hedmark Kunstsenter og Oppland Kunstsenter oppmerksomheten mot regionreformens gryende betydninger.

Reformen er den største strukturelle omveltningen innen norsk offentlig forvaltning i nyere tid, og berører så vel samfunnsstrukturer og fagmiljøer som enkeltindivider. Rekkevidden av dette vil erfares over tid, og har formelt sett ennå ikke begynt. Oppløsningen av fylkesgrensene og opptegningen av de nye regionene kan i overført betydning belyse hvordan grenser stadig endres og forflyttes, enten det gjelder fysiske grenseskille knyttet til eiendom eller nasjoner, eller grenser av en mer sosial og personlig art. Med kunstneriske virkemidler belyser utstillingen overgangen fra Oppland og Hedmark til Innlandet.

Noen av kunstnerne har valgt å gå direkte inn i tematikken rundt sammenslåingen og lager nye verk som behandler dette. Andre tar utgangspunkt i sin vedvarende praksis som organisk knytter seg til tematikken. Både kunstnerne og kunstverkene omfavnes av utstillingens siamesiske form; to fylker som fra 2020 henger uløselig sammen, men som innholdsmessig viser ulikheter og individuelt mangfold. *SIAMESISK – Innlandet som motstand* foregriper regionreformen på tre direkte vis; kunstnerens bidrag, de to kunst-

sentrenes samarbeid, og publikums bevegelse over den utviskede fylkesgrensa mellom Hamar og Lillehammer for å besøke begge utstillingene.

SIAMESISK – Innlandet som motstand baserer seg på innsendte søknader juryert av direktør Ingrid Blekastad og kunstfaglig medarbeider Christel Sverre fra Kunstbanken Hedmark Kunstsenter og daglig leder Vilde Andrea Brun og prosjektkoordinator Siri Leira fra Oppland Kunstsenter. I tillegg er enkelte kunstnere invitert inn for å utvide uttrykksmangfoldet ytterligere.

Av de 18 kunstnere som deltar, vises 11 i Kunstbanken og 7 ved Oppland Kunstsenter: Hedda Roterud Amundsen, Marit Arnekleiv, Kathrine Berg, Inga Blix, Sylvia Denais, Ragnhild Enge, Johannes Engelsen Espedal, Rannveig Funderud, Anna Marie Sigmond Gudmundsdottir, Morten Haugmo, Inger Holbø, Mailind Solvind Mjøen, Ansgar Ole Olsen, Liv Rygh, Anna Widén, Silje Eugenie Strande Øktner, Anna Charlott Österberg og Endre Aalrust.

Kunstbanken Hedmark Kunstsenter og Oppland Kunstsenter ble etablert på henholdsvis Hamar i 1981 og Lillehammer i 1986, og er to av i alt 15 kunstsentre i Norge. Selv om hvert kunstsenter er særegent og jobber ut fra ulike forutsetninger, samles alle om de samme målsettingene: ikke-kommersiell visning og formidling av samtidens kunstuttrykk og å sikre kunstneres ytringsfrihet i samfunnet. Kunstsentrene i Hamar og Lillehammer har vært og er naturlige møtepunkter for kunst, kunstnere og publikum.

Den kunstneriske prosessen er ofte langsom og går sin gang uavhengig av reformer og politiske beslutninger. Likevel fungerer kunst som en forbindelse mellom virkelige hendelser og filosofisk tenkning i tiden. Med sin subjektive forankring, utvidende effekt og sitt kritiske potensial kan samtidskunsten være en motkraft til det forflatende og likhetselskende.

Utstillingen *SIAMESISK – Innlandet som motstand* tilbyr supplerende innlegg i samfunnsdebatten gjennom flere og nyanserte blikk på virkeligheten, overraskende initiativ og aktiviteter, og motstand – når det trengs.

Ingrid Blekastad og Christel Sverre
Kunstbanken Hedmark Kunstsenter

Vilde Andrea Brun og Siri Leira
Oppland Kunstsenter

INNLANDET SOM MOTSTAND

Bjørn Hatterud

Forleden holdt jeg en kuratorsamtale hvor min samtalepartner gjorde et nummer ut av at Alf Prøysen og jeg visstnok skulle komme fra hver vår side av Mjøsa. Jeg fyrte meg opp i stolen og utbasunerte at visst faen kommer både Prøysen og jeg fra Ringsaker! Samtalepartneren responderte med at han alltid hadde trodd at jeg var totning. Jeg reiste meg brått opp og lot som om jeg skulle slå til ham, men bare på spøk selvsagt. Han er ikke den første som har tatt feil.

Grenseoppgangene mellom Oppland og Hedmark har lenge vært sett på som en kuriositet for folk ellers i landet. Folk utenfra har rett og slett ikke skjønt greia. På nytt og på nytt har jeg måttet forklare folk at Brumunddal ikke er det samme som Gudbrandsdalen, at Tynset ikke er Trysil, at ingen av disse er på Hedemarken og at Valdres faktisk ligger et stykke fra hjembygda mi - Veldre. Sett utenfra har Hedmark og Oppland vært en slags poteito/potaato, to størrelser man lett kan forveksle.

Det er ikke uten grunn, heller. Rekk opp hånda den som kjapt kan redegjøre for fylkesgrensene mellom Hedmark og Oppland i sin helhet! Det tok meg årevis før jeg forstod hvor grensene mellom fylkene går oppe i fjellkommunene. Eller nå løy jeg, jeg vet det faktisk enda ikke. Lenger sør er det enda mer rotete sett utenfra. Hva som ligger på hvilken side av Mjøsa er et evig mysterium for de fleste, og ikke uten

grunn. Dialekten min er snublende lik den Eldar Vågan har. Jeg kan gå timevis på Gjøvik uten at en eneste gjøvikenser klarer å avsløre meg på dialekten. Båttrafikk har det alltid vært på Mjøsa og folk har besøkt hverandre. Etternavnet mitt Hatterud er fra et lite bruk på Toten der min tippoldefar trådte sine barnesko tidlig på attenhundretallet. Jeg har ikke søskenbarn på Gjøvik, men har et sett av tremenninger oppi Vardal.

Moderne tider

E6 har siden 1985 vandret sømløst over Mjøsa med 1420 meter bru på tvers. Denne materielle strukturen har gjort sitt for å binde fylkene sammen. Men viktigere ting har skjedd i samme perioden, på makronivå, nasjonalt og internasjonalt. Antallet biler har skutt i været på tjuve år, og folk kjører mye. Togavgangene langs Mjøsa er hyppigere enn noen sinne. Flyreiser er gått fra et luksusgode til et nødvendig onde. For mange er reiser fra Gardermoen nå like vanlig, som det en tur til byen var for drøyt tretti år siden. Den gangen byen het Hamar, Gjøvik, Lillehammer eller Kongsvinger.

Jeg husker godt den gangen familien reiste til Lillehammer da jeg var barn. Det var langt, det! Og for en by! Som lå der helt overraskende, etter milevis med bakkelandskap over Brøttum, over blåner jeg knapt kunne forestille meg at noen før hadde krysset. Jeg lurer på om barn har den samme følelsen i dag når landingshjulene toucher nok en flyplass?

Avstandene mellom Hedmark og Oppland er altså ikke de helt store lenger. Men det er de ikke-fysiske reisene våre, som flytter oss enda lengre. Med internett og sosiale me-

dier er vi nå alle på besøk hos hverandre kontinuerlig. På Snap har jeg tilgang til de små gledene i hverdagen fra et utvalg folk, på Face de litt større gledene fra flere folk, og på Insta endeløse rekker av selvskrytende bilder, fra folk jeg ofte ikke kjenner.

Fanga i nettet

Nettet knytter også våre kjedede familier sammen, disse intrikate strukturene av dine, mine og våre barn. Der skilsmissebarn var et mye diskutert begrep på 1990-tallet, er det normen i dag at familien kjedes i en eller annen retning. På Facebook er jeg venn med dattera til ekskona til fetteren min – denne eks-stedatterens nye samboer er nå også blitt del av min familie. Og slik fortsetter familiene å gro sidelengs, oppover, nedover, på kryss og på tvers.

Parallelt med at samlivsbruddene blir flere blir også dating-markedet større. Påfallende ofte har tjenester som Tinder, Grinder, Møteplassen og Gaysir fått folk i Hedmark eller Oppland til å utvide søket etter partner med en litt større radius. Man bare ber om litt lenger avstand å velge innad i, og plutselig sviper man høyre eller venstre, eller melder med en person på andre sida av fylkesgrensa. Det er heller ikke lenger så intens rynking på nesa om en opplending finner seg en hedmarking eller omvendt.

Videre har internett ført til en handelseksplosjon. Hvor vi bor bestemmer ikke lenger vareutvalget. Folk på bygda har like god tilgang til å bestille kontainerfrakt fylt med det neste skrotet av plast eller elektronikk fra Kina som folk i byen. På bygda er overvekten sponset av billig godis fra

Sverige, på samme måten som i byen. Alle får vi sett de samme seriene og filmene samtidig, om vi ønsker det. Med internett ble faktisk Norge ett.

Verden har endret seg

Verden har endret seg og de materielle og kulturelle skillene som gjorde Lillehammer til reisemålet i det fjerne da jeg var barn, de har falt bort. Det er altså historisk betingede endringer, med basis i materiell utvikling som ligger bak det faktum at Hedmark og Oppland skal bli en ny region. Det som nok var utenkelig i 1985 virker i dag både logisk og praktisk. Derfor skal kunstlivet i de to fylkene nå lære seg å snakke sammen. Kunstnerorganisasjoner, institusjoner og enkeltindivider skal inngå nye samarbeid og synergier. To sett av historier skal samenes, og en felles framtid utmeisles.

Men her ligger også utfordringen regionale kunstnere og kunstsentre vil møte i årene som kommer, hva skal man med regional kunst nå som verden har implodert i en slags überglobalisert monokultur? Hvilken som helst tenåring i Valdres, Veldre eller på Vinstra kan bli instafamous. På Lillehammer kan man, omtrent vegg i vegg med Oppland Kunstsenter spise en Brooklyn-burger for goodness sake! Only in Innlandet! Or not! Hva trenger man en egen innlandskunst for nå som verden er ett?

La oss gå en omvei om stedshistoriene. Det er mye som skiller Hedmark og Oppland, men historisk sett har fylkene vært tett bundet sammen.

Lære fra historien

Innlandsfylkene har ikke kystlinje, det har de andre fylkene. Innlandets samferdselshistorie er dermed spesiell, mye har gått via landjorda.

Hovedvei rute 7, fra 1926 kjent som Riksvei 50, og fra 1965 kalt E6 har i ulike løp kveilet seg gjennom terrenget: Før Mjøsbrua kom på østsida av Mjøsa over Brøttum, deretter på vestsida. De siste par årene har veien blitt lagt utenom en rekke tettsteder i Gudbrandsdalen, til fortvilelse for småplasser som Kvam. Videre har jernbanen vært viktig for innlandsfylkene. Se på et jernbanekart fra mellomkrigstida, jernbanelinjene lå tett i tett som åreknuter på en gammel legg. Med toget kunne man bevege seg innad i fylkene og på tvers.

Samtidig har handel og ferdsel også gått over Mjøsa, Norges største og Europas fjerde dypeste innsjø. I dialektlæra på skolen lærte vi at fjell skiller og vann binder dialekter sammen. Dette er fordi man lett beveger seg over vann, mindre lett over fjell. I begge fylkene er det både vann og fjell, men fjellene går oftest innad i fylkene, ikke mellom. Derfor er noen av de mest dramatiske dialektskillene å finne innad i hvert fylke, ikke ved fylkesgrensa.

Urbanisering, industrialisering

Begge fylkene hadde opprinnelig to byer hver, handelen var nasjonalt regulert og handelsbrev og håndverkerbrev ble fordelt i byene på omtrent samme tiden. På 1860-tallet dukket en mengde bygdesentrum opp, i begge fylkene. Disse var resultater av det store hamskiftet, der landbruket

gikk fra å forsyne befolkningen direkte gjennom byttehandel, til å bli næringsliv. Vi fikk meierier, brennerier, møller, og liberaliseringen av handel i samme tiår ga hver bygd en landhandel. Samme tiår ga oss strengere lov om skolegang på bygdene, i dertil egnede skolestuer. I innlandsfylkene dukket det dermed opp en mengde bygdesentra, knyttet til landbruk og industri.

Industrialiseringen fikk sterkt fotfeste i begge fylkene, der det var rikt av billig arbeidskraft, etter hvert som landbruket effektiviserte som følge av hamskiftet. Både Hedmark og Oppland ble etter hvert arnesteder for arbeiderbevegelsen i Norge, de har de siste hundre årene vært de to politisk røde fylkene i landet. Da krigen kom rammet denne de to fylkene relativt likt, med troppeforflytninger, lokale trefninger og generell motstand - men med utpreget antall medlemmer av NS i landbruket og i mindre rurale kommuner der villfarne nazi-idealister fikk stor makt.

Etter krigen kom velferdsstaten, en sosialdemokratisk nasjonsbygging, der begge fylker kom noenlunde likt ut, men også med fraflytting fra bygdene, nedlegging av industri og lokalt tjenestetilbud på sikt. Nok en gang ble de to fylkene relativt likt behandlet.

Kritisk potensiale

Alle de historiske fellestrekkene mellom Hedmark og Oppland gir en felles klangbunn, en rekke referanser og liknende kulturell forståelse. En skal ikke legge skjul på at et slikt historisk fellesskap kan virke som en klam hånd over en, men i en globalisert verden er nettopp slike historiske felles-

skap kime til en kulturell motstand også.

Samtidskunsten har et stort kritisk potensiale, men dette forblir uforløst hvis man utelukkende forholder seg til akkurat det samme som resten av samtidskunsten gjør. I samtidskunst, og særlig blant de yngre, er det stadig trender som er populære for en periode. En kan noen ganger gjette seg til hvilken generasjon en kunstner kommer fra, gjennom å se hvilke teoretiske og ideologiske trender som tangeres i verket.

Hvis noen husker omtrent ti år tilbake så var det populært med relasjonell kunst. De siste årene har kunst som tar for seg objekt-orientert filosofi og kritikk av antropocen tidsalder vært populære. Mange unge kunstnere går til teorien i flokk og de ender med å lage verk som ikke betyr stort i periodene etterpå. Det må ligge en friksjon i kunstverk, noe grus i maskineriet, for at ikke verkene skal virke selvforklarende og kjedelige.

En måte å skape dette på er gjennom å knytte verksproduksjon opp mot regional kulturhistorie, lokal materiell kultur, lokalt håndverk og landsdelens mytologier.

Nasjonalismeproblemet

Regional identitet kan også være et bolverk mot ubehagelige trekk i tida, den gryende reaksjonære nasjonalismen. Radikale høyrepartier vinner fram i Sverige, Polen, Ungarn, Tyskland, Danmark, Hellas, Italia og Frankrike. Disse partiene finner hverandre i en lengsel etter å gjøre landene great again. Partiene bygger som regel på Store Nasjonale Myter,

de fleste løgnaktige, mangelfulle, sjablongpregede myter som utelater store deler av historien. Disse nasjonale mytene overser alltid unntakene.

I Norge har den radikale høyresiden valgt å se bort fra at minoriteter, kulturelle avvik og enorme regionale forskjeller historisk sett har preget landet, mer enn fellestrekk. Finnmark, Sogn og Fjordane og Innlandet har fint lite felles om vi ser litt tilbake i historien. Det er som om landet har bestått av en mengde små nasjoner. Historien om et Norge med stor N er en historie konstruert i ettertid.

Dette grepet, der nasjonene bygges, gjør reaksjonære for å få oss samlet i motstand mot det disse oppfatter som trusler utenfra. Det reaksjonære høyre hater moderne kunst, hiphopkultur, skeiv kultur og mørkhudede – nei unnskyld – muslimer.

Disse fordummende, nasjonalistiske konstruksjonene om de gode gamle dager vil ete oss alle, hvis vi ikke passer på. De fleste av oss er faktisk minoriteter, de fleste av oss vil kunne bli ofre for reaksjonær, nasjonalistisk politikk.

Innlandet som motstand

Ved å fundamentere samtidskunstproduksjon i regional egenart og historie kan man stikke hull på store, nasjonalistiske fortellinger som avler hat. Regionen Innlandet kan være en av mange motfortellinger til ideene om det Nasjonale. Samtidig som den kan være et alternativ til en masseprodusert ideologiproduksjon, med potensielt meningsløse verk.

Samtidskunsten har alltid hatt en kontinuerlig rolle som målbærer av avvik. I Samtidskunsten males de andre bildene, lages de andre formene, igangsettes de andre aksjonene, påpekes unntakene, påpekes det som man ikke ser i en travelt mediert hverdag.

Om kunstneren velger å gjøre dette gjennom figurativt oljemaleri, naturakvareller, abstrakte konstruksjoner, konseptuelle strategier, performative praksiser eller tradisjonsbundet kunsthåndverk, så er rollen den samme over alt: Kunstneren ser det andre ikke ser – og viser dette til oss andre.

Nettopp derfor er det så viktig å sikre framtida for regional kunst i Innlandet. Sammenslåingen av to kunstfelt, fra fylker som har snublende mye likt, sikrer et bredt utgangspunkt for spennende kunst og kulturell motstand. Man kan gå i dialog med verden rundt, med historien, med materielle forutsetninger og utbredte ideologier – men man gjør det med et annet utgangspunkt.

KUNSTNERNE

SIAMESISK – Innlandet som motstand

På de påfølgende sidene presenteres kunstnerne som deltar i regionutstillingen *SIAMESISK – Innlandet som motstand*. Som et utgangspunkt fikk alle to spørsmål:

- 1) Hva arbeider du med nå, og hva er du opptatt av for tiden? Fortell gjerne om hva du skal vise under *SIAMESISK* og/eller andre aktuelle verk.
- 2) På hvilken måte tror du din tilknytning til Innlandet vil påvirke ditt arbeid som kunstner?

Marit Arnekleiv
Sylvia Denais
Ragnhild Enge
Johannes Engelsen Espedal
Rannveig Funderud
Anna Marie Sigmond Gudmundsdottir
Inger Holbø
Ansgar Ole Olsen
Liv Rygh
Anna Widén
Anna Charlott Österberg

KUNSTBANKEN
HEDMARK KUNSTSENTER

MARIT ARNEKLEIV

Født: 1957. **Tilknytning:** Tretten.

Kunsteriske uttrykksformer/teknikker: Jeg jobber med utgangspunkt i sted. Dette gjør jeg både helt konkret ved å forholde meg til et gitt rom eller en gitt plass, men også i overført betydning. I sistnevnte tilfelle tenker jeg meg stedet som en størrelse der ulike virkelighetsoppfatninger kan møte hverandre og nye rom kan oppstå. Valg av materialitet gjør jeg med grunnlag i hvert enkelt prosjekt som spenner fra interaksjon i natur via skulptur og fotografi.

På utstillingen *SIAMESISK* viser jeg fotografiene *Grønne Diamanter* og *Fritt etter Alfred Russel Wallace*. På sine reiser i Amazonas på midten av 1800-tallet samlet oppdagelsesreisende Wallace viktig kunnskap om ulike arter palmer og deres lokale nytteverdi. Fra Wallace sine tegninger av palmer har jeg laget en lysprosjeksjon som jeg så har avfotografert. Sommeren 2011 arbeidet jeg med en installasjon i en nedlagt skole på Nord-Tretten. Her lagde jeg et nytt, grønt gulv i den opprinnelige skolesalen, og arbeidet *Grønne Diamanter* er fotografier fra denne installasjonen. Begge disse arbeidene kretser rundt hvordan kunnskap innhentes og forvaltes både i en lokal og global målestokk. Våren 2020 skal jeg vise et nytt prosjekt med navn *Samleren, Arken og Radioamatøren* på henholdsvis Harpefoss Hotell og Oppland Kunstsenter hvor denne tematikken utdypes ytterligere.

Stedet er et viktig premiss i de fleste kunstprosjektene jeg har jobbet med, og hjemstedet mitt Tretten er en viktig inspirasjon og historiebasis for mye av min kunstpraksis. Kunstprosjektene har oftest funnet sted utenfor kunstinstitusjonene, og denne praksisen vil jeg fortsette med, gjerne i samarbeid med andre kunstnere. Jeg håper kulturadministrasjonen og politikerne i Innlandet vil

se betydningen av, og potensialet i, at kunstnere bruker fylket i hele sin geografiske utstrekning. En desentralisert kunstpraksis, ved siden av at Innlandet har mange viktige visningssteder for samtidskunst, mener jeg er avgjørende for utviklingen av et vitalt og engasjerende kunstmiljø og som det vil være viktig å være en del av.

Fritt etter Alfred Russel Wallace, print på låvevegg, Enge gård på Nord-Tretten. Foto: Marit Arnekleiv.

SYLVIA DENAIS

Født: 1982. **Tilknytning:** Ridabu.

Kunsteriske uttrykksformer/teknikker: Kostymedesign, scenografi og tekstilkunst.

For tiden arbeider jeg med tekstil og andre nærliggende materialer og benytter meg av ulike bearbeidelses- og presentasjonsteknikker for å formidle ulike historier og estetiske univers innen scene- og kunstfeltet. I disse prosjektene arbeider jeg fortrinnsvis med gjenbruk av allerede eksisterende tekstiler og objekter. Samfunnet vi lever i florerer av tekstiler vi ikke lenger ser verdien i. Noen ganger er det deler av stoffet eller en detalj jeg ønsker å bruke. Andre ganger er det produktet i sin helhet som kan ha en symbolsk eller assosiativ verdi for å formidle et budskap. Mine arbeider innen kunst omhandler ofte tilhørighet og identitet. Oppnåelsen, søken og fravær av dette opptar meg estetisk og visuelt, men også som et tidløst, sosialantropologisk og miljømessig fenomen.

De fleste av oss ønsker og føler tilhørighet, som regel til et miljø begrenset i tid og sted. Klær og andre tekstile produkter utgjør hos mange en veldig synlig del av dette. Vi befinner oss i en tid med unektelig mye endringer, både nødvendige og unødvendige, positive og negative. Morgendagen ble gårsdagen, det stolte og moderne blir plutselig til det skambelagte og primitive, det som før var primitivt er blitt luksuriøst, verden ble liten, internettet og forbruket ble stort, det nære ble utilgjengelig, vi sitter igjen med fantasien om å leve enkelt og nært naturen, men vi føler vi befinner oss i en runddans hvor vi mister litt oversikten over tid og sted. Hvem var det egentlig vi var igjen og hvor var det vi skulle? Dette er noe av utgangspunktet for mine arbeider til *SIAMESISK*.

Alle mine arbeider har nok et naturlig/romantisk/organisk preg

over seg. Nest etter mennesker er naturen min største inspirasjon. Den store kontrasten i årstidene og alle variasjonene i naturen i Innlandet er avgjørende for meg og min drivkraft. Viktigste er nok fjellene, gjerne de store, der det egentlig aldri er vær til å ferdes, de man bare drømmer om men aldri kommer seg til.

Scenografi fra forestillingen *Stein, Saks, Papir*. Foto: Sylvia Denais.

RAGNHILD ENGE

Født: 1948. **Tilknytning:** Lillehammer.

Kunsteriske uttrykksformer/teknikker: Billedvev.

Under utstillingen *SIAMESISK* viser jeg en gruppe på fem billedtepper, to middels store og tre små. *Tettvevd og sammensatt* har jeg satt som tittel på verket. Motivene er ganske abstrakte, men man kan gjenkjenne ornamenter og former fra våre omgivelser. Farger, materialer og teknikk skaper en levende flate. Det blir malerisk, men det vevde uttrykket er sterkt tilstede.

Billedteppene er vevd med tynn selvfarvet ulltråd på tynn linrenning og er laget i 2018-19. Jeg arbeider mye på skissestadiet; tegner, klipper og maler, leter meg fram i fargeholdning og komposisjon.

Nå arbeider jeg videre med billedtepper til kommende utstillinger, der jeg lar meg inspirere av kjente malerier i kunsthistorien.

Min inspirasjon kan komme fra f.eks. billedkunst, fra værmeldingen på radio eller mønstrede ark i hobbybutikken.

Ved Oppland Kunstsenter henter jeg ofte oppmuntring og støtte. Jeg besøker jevnlig utstillingene og møter også opp ved kunstnerpresentasjonene. At det er en møteplass for kunstnere betyr mye for meg, og jeg håper virkelig at stedet får utvikle seg videre også etter sammenslåingen.

Tettvevd og sammensatt. Foto: Jørn Hagen.

JOHANNES ENGELSEN ESPEDAL

Født: 1988. **Tilknytning:** Kapp.

Kunsteriske uttrykksformer/teknikker: Skulptur/installasjon.

Utgangspunktet for mine arbeider er gjenstander som er ødelagt eller har falt ut av økonomien. Arbeidene ender gjerne opp med å hentyde til forskjellige idéer og formale tradisjoner. Arbeidet utvikler seg gjennom å utforske alternative sammenhenger mellom materialer og gjenstander. Gjennom forskjellige håndverk og teknikker føres elementene sammen og inn i en ny enhet. Det skal utstråle en distinkt energi av noe av noe verdig og opphøyd. Ved en nærmere titt avsløres utgangspunktet og prosessen kommer til syne.

De siste seks årene har jeg hatt min virksomhet på Kapp i Østre Toten. Materialene jeg tar utgangspunkt i kommer fra mine nærområder. De kan komme fra uthus, loft, kjellere eller grøftekanter. For meg har det vært tilfredsstillende å ta på seg rollen hvor man insisterer på at disse elementene skal føres videre inn i en kunstnerisk sammenheng og videre betraktes.

Lands End, Galleri Brandstrup, 2019. Foto: Johannes Engelsen Espedal.

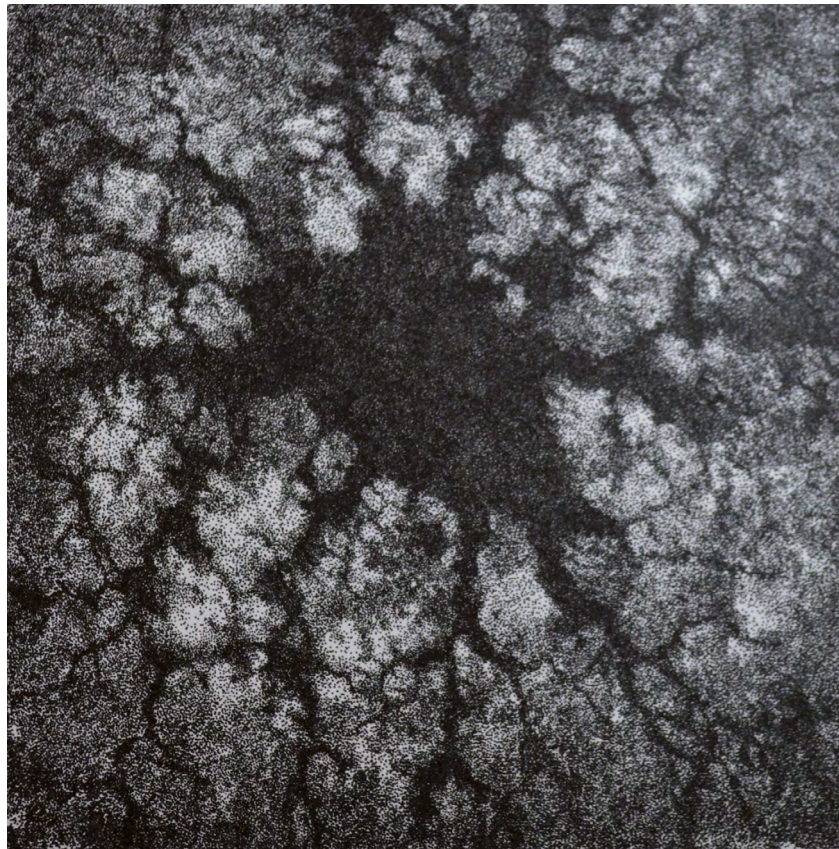
RANNVEIG FUNDERUD

Født: 1991. **Tilknytning:** Lillehammer.

Kunsteriske uttrykksformer/teknikker: Tegning.

Jeg er spesielt interessert i gradvishet, og vekst gjennom gjentakelse i tegningen. Akkurat nå er jeg opptatt av å fylle kvadrater med sorte prikker, og fotograferer underveis for å se hvordan fortetningen oppfattes som en bevegelse. Arbeidet er en slags dokumentasjon av tid og tanke. På den måten kan jeg kanskje få en egen type forståelse av andre langsomme prosesser, som geologisk forvitring og organisk evolusjon.

Jeg er relativt nyinnflyttet til Innlandet, fra Østfold og Oslo. Skog og stein virker eldre her, og avstandene er lengre. Kanskje det gjør at arbeidet mitt utvikles til dypere og større prosjekter.

Iteratio, stillbilde fra animasjon, 2019. Foto: Rannveig Funderud.

ANNA MARIE SIGMOND GUDMUNDSOTTIR

Født: 1974. **Tilknytning:** Harpefoss.

Kunsteriske uttrykksformer/teknikker: Installasjon, maleri, tegning og foto.

Til *SIAMESISK* skal jeg ha med malerier som jeg har jobbet med over en lengre periode. Tematikken sirkler rundt opplevelsen av landskap som transformator for indre prosesser (både urbane og rurale landskap). Utgangspunktet er erfarte minner og opplevelser, hvor jeg er opptatt av overgangene der en utsikt eller et sted blir til innsikt og en del av en abstrakt hukommelse.

For tiden arbeider jeg med en ny serie malerier med en ganske åpen tematikk. Ellers har jeg nettopp oppdaget litografi, og skal jobbe med en serie med tegning som utgangspunkt. Jeg er i en veldig åpen fase hvor det uforutsigbare og kaotiske får fritt spillerom. Det er alltid et bra sted å være.

Min tilknytning til Innlandet går ut på at jeg bor og arbeider her. Jeg har et nært forhold til naturen, samt de mulighetene det gir å kunne ha atelier og stor boltreplass både innen- og utendørs. Man kan si at det å bo og arbeide her oppleves som å leve i Norges innerste armkrok. Det kan både oppleves som trygt og godt, men også klaustrofobisk.

Uten tittel, 210x200 cm. Foto: Marie Sjøvold.

INGER HOLBØ

Født: 1947. **Tilknytning:** Lillehammer.

Kunsteriske uttrykksformer/teknikker: Tekstil, billedvev.

Jeg arbeider nå med å utføre en bestilling på kirketekstiler og kommer til å fortsette med dette hele høsten. Etter nyttår planlegger jeg et billedvevprosjekt. Minst to idéer er på skissestadiet, og jeg er ennå spent på hvilken idé som vil bli realisert i det kommende året.

Til SIAMESISK viser jeg *Fra Kina til Graffer* og *Høyt over snødekte tak*. Førstnevnte er inspirert av kineserier og hvordan påvirkning fra Østen kom hit til lands som en motebølge, særlig båret over havet av Det ostindiske kompani fra midten av 1700-tallet. Motivet viser kinesiske silkebroderier i Østens fargepalett, veier mellom øst og vest med silkeveien øverst, og nederst bukter den kinesiske dragen seg mellom de to verdensdelene.

Høyt over snødekte tak viser vinterutsikten fra atelieret. Ullgarnet i denne vevnaden er farget ut ifra 3 grånyanser. For meg ble dette en ny erfaring i og med at jeg tidligere alltid har farget ubleket garn. Det grå utgangspunktet ga fargene et dempet, kontemplativt uttrykk. De "nye" fargene viste seg å være godt egnet til å gjenskape den duse stemningen som preger en rekke vinterdager.

Jeg trives veldig godt med å bo på Lillehammer. Her har jeg gode arbeidsforhold, og jeg ønsker fortsatt å bo i Innlandet. Tidligere har det vært en berikelse å bo på flere andre steder i landet, blant annet i nord og ved kysten. Med gode arbeidsforhold har jeg hatt det bra med mitt kunstneriske virke samme hvor jeg har hatt min tilknytning.

Høyt over snødekte tak, 200x200 cm, 2018. Foto: Camilla Damgård.

ANSGAR OLE OLSEN

Født: 1952. **Tilknytning:** Kolbu.

Kunsteriske uttrykksformer/teknikker: Skulptur/kunsthåndverk. Jeg arbeider i hovedsak med skulpturelle objekter til utstillinger og kunst i offentlige rom. Mine materialer er metaller: stål, rustfritt stål, cortenstål, kobber, aluminum og messing. Utgangspunktet er som oftest plater, vinkler, flatstål, rundstål. Materialene blir bearbeid ved hjelp av kutting, knekking og sveising til den for den form jeg vil ha. I den senere tid har jeg også kombinert metaller med andre materialer, tre, stein og deler fra gamle maskiner og utstyr.

Til utstillingen *SIAMESISK* vil jeg vise 3-5 tredimensjonale objekter i stål og stein. Jeg vil videreføre noe av prosessen med "visir" og "protese" fra *Mjøsa – et kunstprosjekt*. Jeg vil bruke de samme teknikkene, men fører symbolikken mer mot volumer som knyttes sammen – to parter som er ulike, men likeverdige. Kobling mellom ulike materialer; det ene en stein som kommer fra naturen, og det andre stål, som er bearbeidet i verkstedet.

Stålet kommer inn som en representant for det menneskeskapte; det industrielle, produksjonen, arkitekturen. Tilknytningen og sammenkoblingen av to ulike materialer er hovedteamet for mitt prosjekt, og jeg lar det være litt åpent hvordan dette kan tolkes av betrakteren.

Min bakgrunn fra industri og arbeiderkulturen påvirker min kunst og er med å skape min identitet som kunstner. Vestoppland med Raufoss industripark i spissen, har sterke tradisjoner innenfor metallindustri, og er en stor nasjonal og internasjonal aktør i denne bransjen. Dette skaper både fordeler og ulemper. Det skaper arbeidsplasser og framgang, men den samme industrien skaper også problemer, med utslipp fra produksjonen. Mange av verkene

mine handler om det industrielle, og de konsekvensene industri-kulturen kan få for samfunn, natur og mennesker. Verket har en ambivalens; det avspeiler en fascinasjon for industriproduksjon, men også en frykt for de konsekvensene det får. Jeg bor i Vestoppland og det har nok gjort meg mer bevisst på denne problematikken og har vært med å påvirke mine valg i kunsten.

Visir, stein og rustfritt stål, 2018. Verket er en del av *Mjøsa – et kunstprosjekt* og er plassert ved Tallodden i Østre Toten. Foto: Jiri Havran.

LIV RYGH

Født: 1963. **Tilknytning:** Fagernes.

Kunsteriske uttryksformer/teknikker: Monotypi, collage, maleri.

Til *SIAMESISK* viser jeg en serie bilder som handler om forløp, utvikling, veier og hvordan ting utvikler seg. Konkret er det trykk jeg har bearbeidet med tegning, collage, maling. Jeg er opptatt av hvordan vi mennesker har blitt som vi er og hvordan alt stadig er i forandring. Jeg arbeider prosessbasert hvor den ene handlingen fører til den andre, og arbeidet er en dialog mellom meg og materialet, og i neste ledd mellom kunsten og betrakteren. Jeg arbeider i stor grad praktisk og fysisk, jeg fant tidlig ut at det var i det visuelle og materielle min styrke ligger.

Jeg flytta fra Trondheim til Fagernes for 20 år siden for å komme nærmere naturen og for å få mer arbeidsro, og det fungerer. Her er det stille og rolig, og få forstyrrelser, og jeg jobber bra i atelieret mitt. Behovet for kontakt med et kunstmiljø og kolleger dekker jeg med å reise, ofte "hjem" til Trøndelag, men også andre steder i landet. Jeg har ofte utstillinger rundt omkring i landet, noe som er nødvendig for å fungere som kunstner. Jeg kan ikke bare sitte i atelieret, det er viktig å komme seg ut for å vise hva man gjør. Jeg har også kontakt med et kunstmiljø i Asia, hvor jeg har vært med på utstillinger og workshops i forskjellige land som India, Thailand, Kina og Japan.

I nærmiljøet er jeg med på å arrangere små og store utstillinger. Jeg liker å kommunisere med alle typer mennesker, og det er det absolutt mulighet for på et lite sted. Det er viktig å vise at kunst er et alternativ og en naturlig del av samfunnet, og at det går an å arbeide med kunst.

Uten tittel, blandet teknikk (trykk/maleri/collage), 2018. Foto: Liv Rygh.

ANNA WIDÉN

Født: 1971. **Tilknytning:** Gran.

Kunsteriske uttryksformer/teknikker: Skulptur, installasjon, tegning og foto, ofte i form av stedsspesifikke prosjekter og funnet materiale. Har lang erfaring i å arbeide kunstnerisk ute i ulike landskap; i avsidesliggende skoger såvel som i urbane områder.

Skulpturen *Incognita Natura* vokste utenfor og videre inn gjennom glassfasaden til flygtogterminalen ved Oslo S i perioden mai-oktober 2019. Nå vil den prøve å etablere seg utenfor og innenfor Kunstbankens fasade for å oppnå en lignende effekt. Formen vil fremstå som en kontrast til arkitekturen og kanskje oppfattes som et fremmedlegeme av betrakteren. Samtidig formidler materialet i skulpturen noe kjent. Skog eksisterer heldigvis fortsatt nær urbane strukturer og omringer de fleste tettsteder i landet. *Incognita Natura* var en del av ordningen Rom for Kunst i anledning av at Oslo var europeisk miljøhovedstad i 2019. Kurator og produsent var Kulturbyrået Mesén og bidragsytere var Bane NOR og Oslo kommune.

Da jeg flyttet til Hadeland skjedde en stor forandring i mitt kunstneriske virke. Jeg byttet gradvis teknikk fra digitale medier til fysisk arbeid med form og rom. Å kunne arbeide i direkte forbindelse med landskapet jeg nå har rundt meg i hverdagen, har skapt en etterlengtet tilhørighet i mitt kunstnerskap.

Kunstnere i Oppland og Hedmark har lenge arbeidet med steds- spesifikke og naturrelaterte prosjekter. Mitt ønske for det nye "Innlandet" er at praksisen skal fortsette og utvikles og få en enda tydeligere og sterkere posisjon som kunstnerisk uttrykksform.

Incognita Natura, skulptur av grantre, Oslo S, 2019. Foto: Anna Widén.

ANNA CHARLOTT ÖSTERBERG

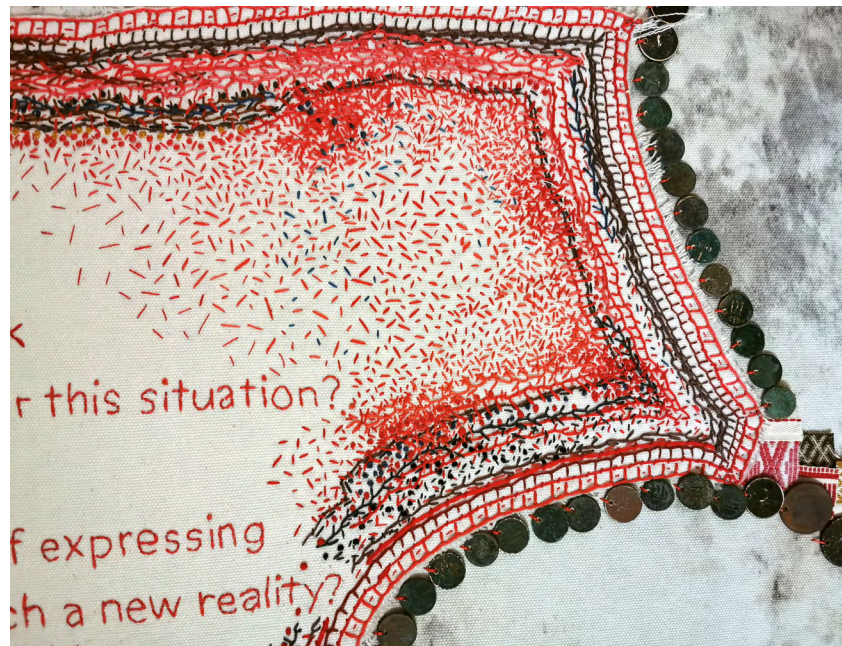
Født: 1961. **Tilknytning:** Gjøvik.

Kunsteriske uttrykksformer/teknikker: Tekstil.

Jag arbetar nu med vidareföring av material från *Mjøsa – et kunstprosjekt*. I *SIAMESISK* har jag arbetat med två verk; det ena är en fortsättning på en skiss och det andra är en fortsättning på ett utställt verk: *oss vi dom dekk* från 2018. Det recirkuleras och materialet får leva vidare, utvecklas, transformeras och bli något annat.

Jag har låtit mig inspireras av folklöre – det lekfulla, materialriktigheten och nyfikenheten. Folkliga traditioner som något typiskt, lokalspecifikt eller som något universellt, globalt. Igenkännbart och fullt av minnen. Nyskapande och utforskande. Folkkonst som något praktfullt och samtidigt vardagligt. Identitet och samhörighet. Spår av folk och kultur. Spår som tar oss vidare.

Jag lämnar det till andra att bedöma, om och på vilket sätt, Innlandet kommer att påverka mitt konstnärskap.

Trodde du verkligen det?, tekstil, 2019. Foto: Anna Charlott Österberg.

**Hedda Roterud Amundsen
Kathrine Berg
Inga Blix
Morten Haugmo
Mailind Solvind Mjøen
Silje Eugenie Strande Øktner
Endre Aalrust**

OPPLAND KUNSTSENTER

HEDDA ROTERUD AMUNDSEN

Født: 1989. **Tilknytning:** Moelv.

Kunsteriske uttrykksformer/teknikker: Installasjon, artist books, digital kollasj og Internett.

Akkurat nå arbeider jeg mot fire ulike utstillinger, hvorav *SIAMESISK* er en av disse. For tiden er jeg interessert i grenser mellom verk og dokumentasjon, særlig i tilfeller hvor disse overlapper. Under *SIAMESISK* lanseres min artist book *Det relasjonelle aspektet øker i kompleksitet når det er flere ulike typer grenser som krysses*, som også er tittelen på prosjektet jeg viser i Glasskuben. Dette prosjektet er en forlengelse av *Mjøsa State of Mind*, som ble vist ved Kunstbanken Hedmark Kunstsenter i 2018, og på Internett (<http://mjosastateofmind.no>).

Prosjektene mine tar alltid utgangspunkt i en personlig erfaring eller relasjon, som igjen er formet av min oppvekst i Ringsaker. I perioden 2016-2018 arbeidet jeg med det som ble *Mjøsa State of Mind*, hvor jeg både fysisk og digitalt undersøkte Mjøsa og innsjøens tilhørende strandsoner. Herunder knyttes også erfaringer, relasjoner og følelser – til det fysiske landskapet og til Internett. Det forhandles kontinuerlig mellom online og offline, et grensesnitt som i dag opererer med nærmest sømløse overganger. Nettet preget min ungdomstid på bygda enormt, jeg hadde en følelse av å komme nærmere verden. Det var en flukt fra et sted jeg ønsket å reise vekk fra, men som senere har blitt noe jeg søker tilbake til.

Mjøsa State of Mind (the afterlife), alternativ dokumentasjon on-site. Her vises *mjøsa state of mind_sist sett*, digital kollasj på aluminium, 70x100 cm. Fotografert i Brumunddal av Eirik Slyngstad.

KATHRINE BERG

Født: 1966. **Tilknytning:** Ottestad.

Kunsteriske uttrykksformer/teknikker: Lyskunst.

Til *SIAMESISK* viser jeg et tema som har utviklet seg over tid. Tidligere har jeg arbeidet med bevegelse som symbol, som form og som beskrivelse av hastighet. Nå knytter det seg til kropp, til mennesket, som kommunikasjon. Vi uttrykker oss gjennom språk og kroppsspråk, og jeg har så mange fine opplevelser med hender, som håndtrykk, vi hilser, klapper, tar imot, gir, griper, strekker oss, stryker, berører, kjærtegner. Vi bruker hender på utrolig mange måter. Gjennom dans visualiseres det enda tydeligere. Det siste året har jeg danset selv, opplevd dansere og blitt betatt av dans som uttrykksform. Fascinert har jeg fulgt med på hender i bevegelse. Hender kan være fulle av kraft, arbeidsomme, myke og følsomme. *Nær deg* handler om noe av dette.

Innlandet er et konstruert begrep. Jeg er ikke tilknyttet Innlandet. Jeg er påtvunget det. Et enormt område. Min identitet er knyttet til området jeg bor og der jeg vokste opp. Der er jeg nær menneskene, kulturen og naturen. Størrelsen blir abstrakt. Kommer vi nærmere hverandre om vi blir en del av noe større, eller det motsatte? Jeg håper det ligger muligheter der, for kontakt, arbeid, aktivitet og inspirasjon. Det vil tiden vise.

Nær deg, 2019. Foto: Kathrine Berg.

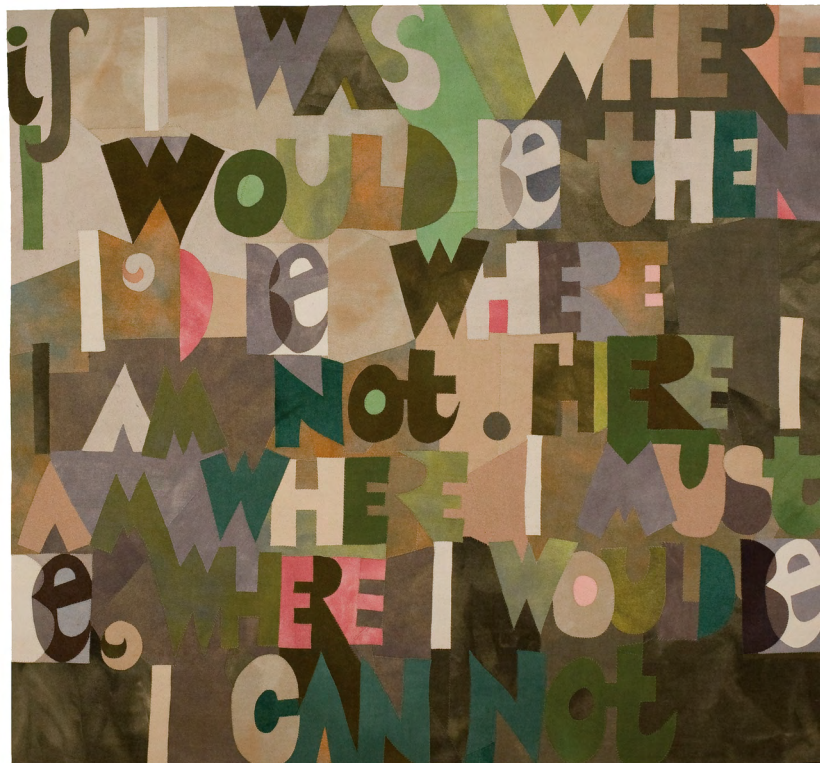
INGA BLIX

Født: 1956. **Tilknytning:** Hamar.

Kunsteriske uttrykksformer/teknikker: Tekstil.

Høsten 2019 arbeider jeg med ferdigstilling av ny fane til LO i Oslo, oppstart som kunstkonsulent for utsmykking i forbindelse med utvidelse av Lunden skole i Hamar og som produsent for visuell kunst i Turnéorganisasjonen (DKS Hedmark).

Innlandet er en konstruksjon for forvaltning på fylkesnivå i Indre Østland. Jeg håper Innlandets politikere satser på at dette skal bli et nytt, stort fylke med en offensiv kunst- og kunstnerpolitikk. Og at alle eksisterende tilskuddsordninger og kunstpolitiske virkemidler i Hedmark og Oppland tas med videre i det nye fylket og videreutvikles. Jeg håper kunstnerne i Innlandet kan stå sterkere sammen.

Refreng, tekstil, 160x170 cm, 2011. Foto: Tobias Nordvik.

MORTEN HAUGMO

Født: 1975. **Tilknytning:** Våler Finnskog.

Kunsteriske uttrykksformer/teknikker: Gjennom en håndverksprosess utvikler jeg hovedsakelig smykkekunst, objekt og skulptur.

Er opptatt av konseptet om bevisstheten. Min måte å forholde meg til bevisstheten er å lage objekter. I disse dager manifesteres bevisstheten i to former: Den abstrakte, som vanlig. Og formen av et forstyrret (fazed) ansikt.

Formene har innfelte tekstbrokker. Teksten sier: Gulvet er mykt under teppet. Melet er mykt under bil-dyret. Blomsten er myk under teppet.

Hadde ikke råd til å flytte til New York. Dro heller til Våler Finnskog med mål om å gjennomføre en 20-årig håndverksprosess i naturen. Er nå på niende året og etablert slik at jeg i det minste kan lage det jeg vil i fremtiden.

Gratulerer, 2019. Håndobjekter. Materialer: Messing, finér, lakk, grip-tape, thaisilke, bjørk, tobakk. Foto: Randolph M. Highberg.

MAILIND SOLVIND MJØEN

Født: 1981. **Tilknytning:** Elverum og Hamar.

Kunsteriske uttrykksformer/teknikker: Jeg jobber politisk og samfunnskritisk, ofte med portretter og iscenesatte scenarier.

Akkurat nå jobber jeg med en serie kunstfotografier om fødsel, nedlegging av fødesteder og økt ønske om flere barn i Norge. Jeg jobber politisk, og samfunnskritisk, de siste årene ofte med kvinnerollen. Jeg utforsker for tiden mammarollen, morsinstinktet, mor og barn-forhold og tilknytning og mor-kunstnerforholdet. Jeg utforsker de synkende fødetallene i verden, Norden, Norge. Hva er årsaken? Er det miljøgifter og mikroplast? Er det politisk og samfunnsorientert med manglende tilrettelegging og større valgmuligheter? Hvordan ser framtiden ut? Et dystopisk mareritt eller et nytt verdenssystem? Det kan føles klisjé å kverne om feminisme, likestilling, amming, fødsler og moderskap men desto mer trøttsamt er det at vi trenger å sette søkelyset på disse temaer igjen. Som kunstner kan jeg ikke annet enn å tulle, le og fjolle litt rundt dette, men den underliggende smaken i munnen er besk. På visse punkter har vi tatt noen alvorlige steg tilbake. Verkene jeg kommer til å vise på *SIAMESISK* er av de aller siste jeg har laget.

Som en kunstner som har bodd og virket veldig mange steder både i innland og utland kjenner jeg en merkelig lettelse av å komme "hjem" igjen. Jeg var ikke klar over at jeg hadde tilhørighet og var formet såpass av Hedmarken at jeg skulle kjenne tilknytning. Det kom som et sjokk egentlig. Som kunstner er man jo ofte litt utenfor eller litt annerledes i utgangspunktet og da å kjenne på tilhørighet eller en barnlig gjenkjenning, var veldig spesielt og litt uventet. Selv om opposisjonen er kunstnerens plass så er det deilig å kjenne seg en del av folket og landskapet. Naturen var også slående når jeg flyttet hjem igjen. Mjøsa er litt som oksygen for

øyet. Nesten så jeg kan kjenne pupillen utvide seg. Jeg dras mot Mjøsa og tomrommet over spesielt. Når man har bodd i utlandet får man et annet perspektiv på sitt hjemland og kommune. Man ser ting man ikke så før, eller tok for gitt. Norge har en helt spesiell natur, som vi kan se oss litt blind på når vi bor her. Ellers jobber jeg jo alltid med mennesker på noe vis, menneskelige temaer og menneskeansikter, så jeg vil alltid formes av menneskene på stedet jeg bor.

Det farligste dyret i skogen er mor, 2018-pågående.
Foto: Mailind Solvind Mjøen.

SILJE EUGENIE STRANDE ØKTNER

Født: 1984. **Tilknytning:** Sør-Odal.

Kunstneriske uttryksformer/teknikker: Events, installasjon, tegning, performance, stedsspesifikke verk m.m.

Jeg arbeider i hovedsak med performance og events, installasjon, plakater og langvarige prosjekter med små inngrep i lokalmiljøer eller natur. Det "folkelige" interesserer meg blant annet fordi min kunstneriske profesjonalitet med det blir satt i tvil, og fordi det er interessant å utforske risikoen det medfører. Hvordan kan man jobbe med en folkelig appell og et språk som når mange, samtidig som man vil formidle noe som er mer omfattende enn eventet i seg selv.

Jeg har ofte tatt utgangspunkt i mitt eget nærmiljø når jeg jobber. Gården Øktner i Sør-Odal og samfunnet rundt i bygda. Jeg inviterer gjerne andre aktører inn i prosjektene mine, om det er en ordfører, musiker eller det lokale orienteringslaget.

Siden jeg jobber med et så tydelig lokalt utgangspunkt, vil mine prosjekter alltid være knyttet til stedet jeg kommer ifra. Samtidig vil de sosiale strukturene jeg jobber med være gjenkjennelig i de fleste andre samfunn og lokalmiljøer.

Ordfører Knut Hvithammer åpner orienteringsløype. Performance, 2018. Foto: May B. Strande Øktner.

ENDRE AALRUST

Født: 1973. **Tilknytning:** Hamar.

Kunsteriske uttrykksformer/teknikker: Maleri og film.

For tiden arbeider jeg med en ny serie mellomstore malerier. Enkelte av disse vil bli vist på *SIAMESISK*. Maleriene henter motiv fra gartnerfaget og bruker trepleie som metaforisk utgangspunkt for å belyse disiplinerende strategier, temming og tvang. Parallelt klipper jeg en ny film der begrepet sirkulasjon er vesentlig både som tema og som strukturerende prinsipp.

Lynnet mitt bærer preg av oppveksten på Hamar. I tillegg har jeg en forkjærlighet for slake, litt udramatiske horisonter.

Mare, HD video, 2019. Filmstill: Endre Aalrust.

PROGRAM

SIAMESISK – Innlandet som motstand

Lørdag 02.11.2019 kl. 14:00, Hamar

Utstillingsåpning. Kunstbanken Hedmark Kunstsenter.

Søndag 03.11.2019 kl. 13:00-14:00, Hamar

Omvisning i utstillingen ved formidlingsleder Inger Lise Libakken. Kunstbanken Hedmark Kunstsenter.

Lørdag 09.11.2019 kl. 18:00, Lillehammer

Utstillingsåpning. Oppland Kunstsenter.

Søndag 17.11.2019 kl. 13:00-14:00, Hamar

Kunstnersamtale med Anna Widén og Anna Marie Sigmond Gudmundsdottir. Kunstbanken Hedmark Kunstsenter.

Lørdag 23.11.2019 kl. 14:00-15:00, Lillehammer

Kunstnersamtale med Hedda Roterud Amundsen, Inga Blix og Mailind Solvind Mjøen. Oppland Kunstsenter.

Lørdag 08.12.2019 kl. 12:00-13:00, Hamar

Kunstnersamtale med Johannes Engelsen Espedal. Kunstbanken Hedmark Kunstsenter.

Lørdag 08.12.2019 kl. 14:00, Nordre Fløgen

Kunstnersamtale med Morten Haugmo i hans atelier. Ta kontakt med et av kunstsentrene for veibeskrivelse.

Arrangementene er åpne for alle og har fri inngang.

KONTAKTINFORMASJON

SIAMESISK – Innlandet som motstand

Kunstbanken Hedmark Kunstsenter

Parkgata 21, 2317 Hamar

Nettside: kunstbanken.no

E-post: post@kunstbanken.no

Telefon: 62 54 22 60

Åpningstider: Tirsdag-fredag 11-16, lørdag-søndag 12-17

Oppland Kunstsenter

Kirkegata 68, 2609 Lillehammer

Nettside: kunstopp.no

E-post: post@kunstopp.no

Telefon: 971 22 422

Åpningstider: Onsdag-søndag 12-16

KUNSTBANKEN
Hedmark Kunstsenter

OPPLAND
KUNSTSENTER

Utstillingskatalogen *SIAMESISK – Innlandet som motstand* trykkes i 300 eksemplarer. Trykk: 07 Media. Design: Siri Leira/Oppland Kunstsenter.

Utstillingen *SIAMESISK – Innlandet som motstand* har mottatt tilskudd fra Kulturrådet, Hedmark fylkeskommune og Oppland fylkeskommune.

KULTURRÅDET
Arts Council
Norway

HEDMARK
FYLKESKOMMUNE

OPPLAND
fylkeskommune

